

Rezijani so sicer ponosni na svoj ples in se z njim radi skažejo pred tujci, toda tudi mednje so zalezle tuje plesne oblike, ki ga polagoma izpodrivajo na škodo narodne tradicije in nравnosti.

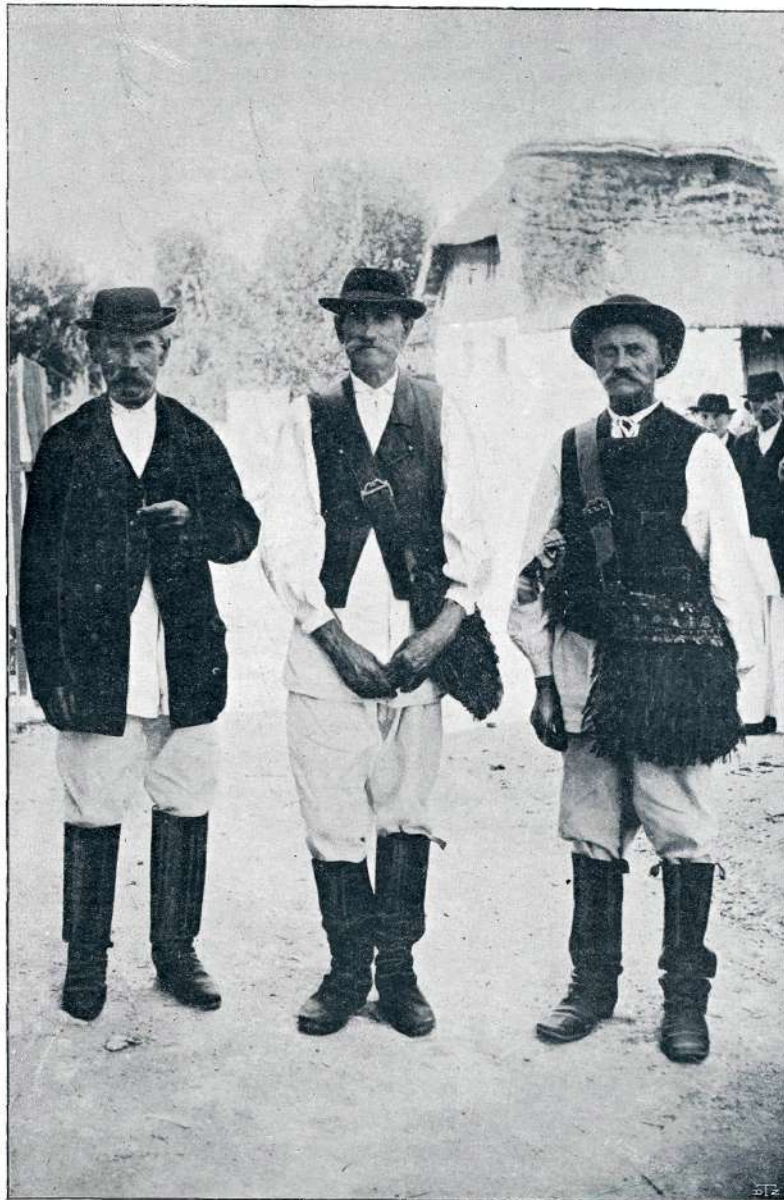
Za pokojnike imajo Rezijani posebno skrb ter se jih pogostoma in s častjo spominjajo. Kadar kdo umrje, razdeli pokojnikova družina med sovaščane obilo kruha, da mu molijo za dušo. K pogrebu pridejo vsi sorodniki, prijatelji in znanci, ki jih pokojnikovi domačini po končanem pogrebu povabijo na pojedino v eno ali v drugo gostilno, kjer se najedó in napijejo na slavo rajnkega. Tako se godi tudi na obletnico. Za vsakim pokojnikom dajo peti zadušno mašo, razen na dan pogreba tudi na tretji, sedmi, trideseti in na obletni dan. Tudi vsi sorodniki podarijo med pogrebnim obredom duhovniku kak novc, da pristavi še kako molitev za pokojnika.

Zanimivo je, da se je ohranilo običajno objokavanje (naricanje) za rajnkim. Za to skrbijo, seveda, razne ženske, ki začnejo že v pokojnikovi hiši glasno žalovalno muziko ter jo nadaljujejo vso pot in tudi v cerkvi. Kadar je treba molčati, da se ne moti cerkveni obred, udari cerkovnik s palico na klečalnik v znamenje, in takoj nastane vzoren molk, med katerim se ženske oddihnejo, da morejo z novimi močmi nadaljevati svoj posel. Objokavanje pride k vrhuncu na grobišču, ko pokladajo mrtveca v črno prst. Zatem žene stalno umolknejo ter se utešijo po prestani žalosti in po ritualnem objokavanju pri ne manj ritualni pojedini.

Težko gre z onimi, ki smrtno obolé na planinah. Duhovnika opozorijo na bolnika o pravem času, a on mora porabiti nekaterikrat ves dan, da ga previdi. Potem, seveda ga prepusti volji božji in sorodnikom, dokler ne pride h koncu. Kadar umrje, ga morajo prinesiti v dolino v košu, da ga pokopljejo; drugače ni možno radi slabih in strmih stezã.

Tudi v Volčjo ne more duhovnik k pogrebu, ker je predaleč, pozimi pa celo nemogoče radi sneženih zametov. Ondotni prebivavci imajo svoje po-

kopališče in mrtvece spravljajo sami. Zberó se skupaj vsi vaščanje ter spremljajo pokojnika na grobišče; pri tem molijo rožni venec in druge molitve. Kadar ga pokladajo v zemljo, se vsak posameznik poslovi od njega ter mu glasno vošči: Počivaj v miru! In ondi res rajniki počiva še v posebnem miru, kajti šum in krik svetovnega življenja ne moti ondotne puščave.

HRVATJE

Za božjo službo so Volčjani na slabem v vsakem oziru. Vendar so pobožni in živijo pošteno in krščansko. Ob praznikih molijo skupno v svoji kapelici. Za krščansko učilo otrok skrbijo kolikor mogoče starši sami; le kadar je pristopiti k prvemu